

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **A. S.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 930/27, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 3. 2019, č. j. KRPU-50906-23/ČJ-2019-040022-ZZ-DB, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 4. 2019, č. j. 41 A 8/2019 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Jindřichu Lechovskému **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti v částce 4.114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 14. 3. 2019, č. j. KRPU-50906-23/ČJ-2019-040022-ZZ-DB, žalovaná podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajistila žalobce za účelem jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, který se

stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců současně žalovaná stanovila dobu trvání zajištění 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 13. 3. 2019 v 12:15 hodin.

[2] Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 30. 4. 2019, č. j. 41 A 8/2019 - 31, žalobu proti rozhodnutí žalované jako nedůvodnou zamítl.

[3] V odůvodnění rozsudku soud nejprve takto shrnul skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě, které zjistil z obsahu správního spisu:

[4] Žalobce byl dne 13. 3. 2019 v 12:10 hodin kontrolován policejní hlídkou v mezinárodním vlakovém spoji EC 174, při kontrole nepředložil žádný cestovní doklad, který by jej opravňoval k pobytu na území České republiky, nýbrž jen povolení k pobytu na území Itálie. Policejní hlídce sdělil, že cestovní pas má na nespecifikované adrese v Německu, odkud dne 17. 2. 2019 přicestoval do České republiky, což doložil jízdním dokladem. Vzhledem k těmto zjištěním byl žalobce téhož dne v 12:15 hodin zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Následně byla provedena lustrace v evidenci EURODAC s pozitivním výsledkem v Itálii.

[5] Dne 14. 3. 2019 od 9:30 hodin byl se žalobcem za přítomnosti tlumočnice do anglického jazyka sepsán úřední záznam o podání vysvětlení. Žalobce uvedl své osobní údaje včetně dvou adres v Itálii a popsal, že v říjnu 2003 nebo 2004 přicestoval do Itálie z Pobřeží Slonoviny, kde po něm chtěli, aby přešel na muslimskou víru, přičemž jeho rodiče a sestry byli kvůli víře zavražděni. Přicestoval nelegálně s manželkou, požádali o azyl, byli umístěni do uprchlického tábora a následně dostali pobyt v Itálii na 3, 4 nebo 5 let; nyní mají v Itálii trvalý pobyt. K okolnostem předcházejícím jeho zajištění žalobce uvedl, že asi před jedním nebo dvěma měsíci odjel z Itálie přes Německo do České republiky pro pneumatiky na autovrakoviště v Brně. Vysvětlil, že v Německu má ve městě Weddle kontejner na nakoupené věci, který hodlá i s pneumatikami poslat do Burkiny Faso. Do České republiky přijel asi před třemi týdny, v Brně pobýval v hotelu, koupil 600 kusů pneumatik za 12.000 Kč, ale majitel autovrakoviště mu údajně vystavil doklad jen na jeden kus, aby neplatil vysoké daně. Neúspěšně se snažil zajistit dopravu pneumatik do svého kontejneru, pneumatiky jsou stále na autovrakovišti. Do České republiky žalobce přicestoval s částkou 75.000 Kč, v Bratislavě koupil Ford Transit a Hyundai H1, obě vozidla nechal dopravit do města Weddle. Dne 13. 3. 2019 v 19:00 hodin se měl setkat s dopravcem, který vozidla přepravoval. Do Německa se však žalobce nedostal, proto tomuto dopravci ani nevolal. Následně podotkl, že mu nevolal, protože svůj tablet zapomněl ve vlaku někde v Berlíně. Dne 13. 3. 2019 jel žalobce z Brna do Berlína, kde chtěl přesednout na vlak do Polska, neboť jeho tablet byl nalezen ve vlaku v Polsku. Cestou však byl kontrolován a zajištěn. Doplnil, že jeho cestovní pas i s tabletem jsou v Polsku, protože je zapomněl ve vlaku, který jel z Německa do Polska, proto měl žalobce namířeno do Katowic, odkud se chtěl vrátit do České republiky a poté do Německa ke svému kontejneru. Žalobce si byl vědom toho, že k cestování do Evropské unie potřebuje cestovní pas; má italský cestovní pas pro azylanty, který ovšem zapomněl ve vlaku. Uvedl, že v

pokračování

České republice nikoho nemá, v Itálii žije jeho manželka. Jediným jeho majetkem v České republice je 600 pneumatik na autovrakovišti v Brně, u sebe má hotovost 80 Eur, nemá tu žádné ekonomické, společenské ani kulturní vazby. V návratu do Itálie žalobci nic nebrání, chce se tam vrátit, protože tam má trvalý pobyt a žije tam jeho manželka, cítí se tam doma. V České republice se pro nedostatek peněz a s ohledem na zájem vrátit se do Itálie nikde ubytovávat nemůže, finanční prostředky na složení kauce nemá. Na otázku, kam by šel, kdyby byl ze zajištění propuštěn, žalobce odpověděl, že by šel do Polska, kde má někde na nádraží svůj cestovní pas a tablet, tyto věci by si vyzvedl a vrátil by se zpět do Itálie. Na závěr uvedl, že jej celá věc velmi mrzí, do této situace se dostal, protože ztratil svůj cestovní pas a tablet, v České republice chtěl koupit pneumatiky, odvézt je do Německa a poslat do Afriky.

[6] Přípisem ze dne 14. 3. 2019 žalovaná požádala Národní centrálu SIRENE o prověření pobytu žalobce v Itálii, případně o sdělení, zda mu tam byl přiznán azyl, a to s ohledem na skutečnost, že žalobce je držitelem italského dokladu Carta d'identità č. X a prochází evidencí EURODAC. Téhož dne vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí. Podle sdělení Policejního prezidia České republiky, Odboru mezinárodní policejní spolupráce, ze dne 20. 3. 2019 skončilo povolení k pobytu č. X dne 29. 1. 2015 a žalobce není hledán italskými úřady. Dne 5. 4. 2019 obdržela žalovaná oznámení Ministerstva vnitra, oddělení Dublinského střediska, podle kterého byla žalobci v Itálii udělena mezinárodní ochrana, a proto u něj nelze aplikovat nařízení Dublin III a dublinské řízení bylo ukončeno. Žalovaná proto téhož dne žalobce propustila ze zajištění a vydala mu výjezdní příkaz na deset dnů.

[7] Dále krajský soud zdůraznil, že žalobce ze zákonem vymezených podmínek pro zajištění cizince zpochybňoval výhradně posouzení existence vážného nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná přitom v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlila, že vážné nebezpečí útěku spatřuje u žalobce v tom, že se po území členských států Evropské unie pohybuje bez platného cestovního dokladu a víza a že ve své výpovědi zmínil svůj úmysl cestovat do Německa. Ani jednu z těchto skutečností přitom žalobce nerozporoval. Následně žalovaná tato svá zjištění správně porovnala s objektivními kritérii vážného nebezpečí útěku stanovenými v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a dospěla k odpovídajícímu závěru, že některá z nich byla naplněna. Jedná se především o kritéria, že cizinec pobýval na území neoprávněně a z jeho jednání je zjevný úmysl pokračovat na cestě do Německa, tedy nerespektovat rozhodnutí o přemístění. Pro závěr o existenci vážného nebezpečí útěku na straně žalobce přitom stačilo naplnění jednoho ze stanovených objektivních kritérií, přičemž skutečnost, že žalobce pobýval na území České republiky, nebyla předmětem sporu.

[8] Vycházeje z těchto úvah krajský soud shrnul, že u žalobce bylo dáno vážné nebezpečí útěku, neboť přinejmenším nedisponoval platným cestovním dokladem. To znamená, že ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců pobýval na území České republiky neoprávněně a navíc vědomě. Není přitom pravdou, že by se žalovaná zaměřila jen na prvky skutkových zjištění svědčící v neprospěch žalobce, neboť objektivně hodnotila, zda byly naplněny zákonné předpoklady pro žalobcovu zajištění, což tento toliko subjektivně vnímá jako postup v jeho neprospěch. Žalovaná plně v souladu s žalobcem citovaným čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III posoudila vážné nebezpečí jeho útěku individuálně a na základě konkrétních okolností daného případu, přičemž svá zjištění i

závěry v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnila. Rovněž tak se žalovaná zabývala relevantní a prokázanou částí pobytové historie žalobce, která spočívala v jeho nelegálním vstupu a pobytu na území České republiky a ve snaze o nelegální vycestování.

[9] Krajský soud odmítl žalobcovu argumentaci, že se v schengenském prostoru pohyboval v přesvědčení o legálnosti svého pohybu. Žalobce totiž při podání vysvětlení ze dne 14. 3. 2019 jednoznačně vypověděl, že si je vědom své povinnosti mít při cestování po Evropské unii u sebe svůj cestovní doklad. Proto od okamžiku, kdy tento doklad ztratil, mohl těžko setrvávat v domněnku o legálnosti svého počínání. Žalobce se navíc svou argumentací snaží zlehčit své protiprávní jednání, kdy ztrátu cestovního dokladu sám dobrovolně nenahlásil německým ani českým úřadům a lehkovážně spoléhal na to, že ho nikdo nebude kontrolovat. Tím žalobce výhradně sám zapříčinil naplnění podmínek pro své následné zajištění.

[10] Stejně tak krajský soud neakceptoval tvrzení žalobce, že z jeho jednání nelze vyvozovat sabotování spolupráce s žalovanou, svévolné opuštění České republiky a nelegální vycestování na území jiných členských států schengenského systému, neboť právě tento úmysl žalobce opakovaně deklaroval. Při podání vysvětlení totiž jednoznačně hovořil o svém záměru vycestovat přes Německo do Polska pro svůj cestovní pas a tablet. Byť je žalobce subjektivně přesvědčen o opaku, tak tyto jím uvedené skutečnosti nevyvracejí obavu, že se bude vyhýbat své povinnosti vrátit se do Itálie a vyřídit si tam potřebné doklady, neboť před splněním uvedené povinnosti upřednostnil své obchodní zájmy a před cestou do Itálie hodlal zajistit přepravu nakoupených pneumatik do Německa a jejich následné odeslání do Afriky. Za dané situace bylo naprosto adekvátní, že žalovaná při splnění zákonných podmínek žalobce zajistila, neboť nemohla dopustit, aby se na území České republiky či dalších států Evropské unie pohybovaly osoby, u nichž nebylo možné řádné ověření jejich totožnosti.

[11] Konečně krajský soud nepřehlédl, že jediný doklad totožnosti, který byl žalobce schopen předložit, tedy italská Carta d'identità X, nebyla platná, neboť se vztahovala k povolení k pobytu, které skončilo dne 29. 1. 2015. Tato skutečnost, kterou žalovaná v době vydání napadeného rozhodnutí ještě nevěděla, jasně dokresluje, že obezřetnost ve vztahu k žalobci byla namístě.

[12] Podle závěru krajského soudu bylo tedy žalobou napadené rozhodnutí zákonné i dostatečně odůvodněné a tudíž přezkoumatelné.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[13] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že se krajský soud přihlásil ke značně zkratkovitému náhledu na výklad § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, tedy k podobně restriktivnímu postoji, který zastává i žalovaná. Ačkoliv v průběhu správního řízení nevyšlo najevo, že by hodlal s žalovanou nespolupracovat a mařit snahu o jeho ztotožnění

pokračování

a vycestování z Itálie, krajský soud podobně jako žalovaná postulovali údajně existující nebezpečí vážného útěku zcela neochvějným způsobem. Při vyhodnocení této hrozby však nemůže postačovat jen formální vyhledání jednání cizince, které by bylo možné podřadit pod některou ze skutkových podstat ustanovení § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, nýbrž je zcela nezbytné posoudit komplexně všechny důležité okolnosti nejen jeho pobytové historie na území Evropské unie, ale i jeho současného jednání. Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III. totiž mohou členské státy zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění, pokud existuje vážné nebezpečí útěku, a to na základě posouzení každého jednotlivého případu. Vyhodnocení za účelem subsumpce pobytové historie na výše citovanou právní normu sice žalovaná provedla, však bez podchycení podstatných prvků. Klíčovou okolností, jíž měla dát žalovaná nejvyšší důležitost, je především to, že se na území České republiky bez cestovního dokladu vyskytl pouze na základě své nedbalosti spočívající ve včasném neohlášení jeho ztráty a že upřednostnil starost o své obchodní zájmy před plněním povinností cizince. Za podstatnou je třeba označit rovněž jeho zjevnou snahu spolupracovat se správními orgány, což je skutečnost nikoli jen okrajová, protože nepřipouští existenci vážného nebezpečí útěku. Ani s touto skutečností se však žalovaná nevypořádala a spokojila se s odkazem na jiné okolnosti z jeho pobytové historie, které eventuálně svědčí o naplnění některých kritérií existence vážného nebezpečí útěku. Z těchto důvodů žalovaná zatížila své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a pro zjevnou nesprávnost nemůže obstát ani rozsudek krajského soudu.

[15] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu i rozhodnutí správního orgánu a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

[16] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že v rozhodnutí o zajištění zřetelně popsala všechny své úvahy, které krajský soud ve svém rozsudku obšírně rozvinul a dostatečně zdůvodnil. Stěžovatel si byl vědom toho, že při pohybu po Evropě potřebuje cestovní pas, který údajně zapomněl ve vlaku, a přesto dále v řádu týdnů pobýval neoprávněně v dalších evropských zemích včetně České republiky, kde se místo nápravy protiprávního stavu věnoval obchodním aktivitám. Dále ve své výpovědi uvedl, že v případě svého propuštění na svobodu vycestuje přes Německo do Polska, kde si údajně chtěl vyzvednout svůj tablet i cestovní pas. Stěžovatel tedy jednoznačně naplnil existenci vážného nebezpečí útěku, neboť nebyl ochoten setrvat na českém území do výsledku dublinského řízení, ale chtěl Českou republiku nelegálně opustit a nelegálně vstoupit do Spolkové republiky Německo a Polska. Dále žalovaná uvedla, že vážné nebezpečí útěku stěžovatele posoudila podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III individuálně a na základě konkrétních okolností daného případu, přičemž svá zjištění i závěry v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnila. Na základě těchto učiněných zjištění považuje žalovaná za naprosto adekvátní, že stěžovatele při splnění zákonných podmínek zajistila, protože v rámci bezpečnostní situace v schengenském prostoru nemůže na území České republiky či dalších členských států Evropské unie dopustit nelegální pohyb osob, u nichž nebylo možné řádně ověřit jejich totožnost.

[17] Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaná navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[18] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti stěžovatel označil důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Kasační stížnost lze podle jejího obsahu podřadit i pod důvod uvedený v písmenu a) téhož ustanovení.

[19] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[20] Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.“

[21] V posuzované věci je sporná toliko jediná otázka, jestli při zajištění stěžovatele za účelem jeho předání podle nařízení Dublin III byla splněna podmínka spočívající v existenci vážného nebezpečí útěku podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

[22] Podle tohoto ustanovení „policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesusoudícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“

[23] Znění § 129 odst. 4 věty druhé obsahuje legální definici pojmu vážného nebezpečí útěku, jímž se rozumí také neoprávněný pobyt cizince na území České republiky a úmysl nerespektovat rozhodnutí o přemístění, který je zjevný z jeho jednání. Tato dvě kritéria byla v posuzované věci splněna.

[24] Stěžovatel pobýval na českém území bez jakéhokoliv platného cestovního dokladu, tedy nelegálně. Uvedené skutečnosti si byl přitom naprosto vědom, neboť při podání vysvětlení ze dne 14. 3. 2019 uvedl, že mu byla známa povinnost mít při pohybu po Evropské unii cestovní doklad. Přesto se stěžovatel po jím tvrzené ztrátě cestovního pasu Italské republiky pro azylanty ihned nevrátil do tohoto členského státu Evropské unie, aby

pokračování

si zde vyřídil potřebné doklady, nýbrž raději upřednostnil své obchodní zájmy na území České republiky, kde po dobu delší tří týdnů neoprávněně pobýval.

[25] Z výpovědi stěžovatele před správním orgánem dále vyplývá, že pokud by nebyl ve vlakovém spoji kontrolován českou policejní hlídkou a následně zajištěn, cestoval by do Berlína, kde chtěl předsednout na vlak do Polska, na jehož území se měl nacházet jeho tablet i cestovní pas, následně se vrátit do České republiky a odjet do Německa za účelem dokončení naplánované komerční aktivity. Uvedené zamýšlené jednání stěžovatele zjevně nasvědčovalo existenci jeho úmyslu nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění a nadále se pohybovat po území několika členských států Evropské unie bez možnosti řádného ověření jeho totožnosti. Záměr opustit české území bez potřebných dokladů tedy evidentně nebyl v souladu s údajnou snahou spolupracovat se správními orgány, o které se stěžovatel zmiňoval v kasační stížnosti. Na tomto úsudku nic nemění ani jeho příslib učiněný při podání vysvětlení, že by si v případě propuštění vyzvedl v Polsku cestovní pas a tablet a pak by se vrátil do Itálie. Stěžovatelův předchozí delší nelegální pobyt v České republice i jiných sousedních zemích a upřednostnění podnikatelských aktivit před plněním povinností cizince totiž vzbuzovaly oprávněné pochybnosti o splnění tohoto slibu před ukončením zamýšlené obchodní transakce.

[26] Za této situace dospěla žalovaná k správnému závěru o splnění všech zákonných podmínek pro vydání rozhodnutí o zajištění stěžovatele za účelem jeho předání podle nařízení Dublin III. V souladu s jeho čl. 28 odst. 2 přitom žalovaná posuzovala tento případ individuálně, komplexně a se zřetelem na všechny jeho konkrétní a klíčové okolnosti, které i s ohledem na jejich kumulativní povahu svědčily o nezbytnosti zajištění cizince postupem podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které zabránilo pokračování déletrvajícího nelegálního pobytu cizince na území České republiky a dalších členských států Evropské unie. Učiněná skutkové zjištění i jejich právní hodnocení žalovaná v potřebném rozsahu a logicky odůvodnila. Skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, je tedy v souladu se správním spisem, a žalobou napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. proto nebyl naplněn.

[27] S ohledem na tuto skutečnost je možné konstatovat, že ani krajský soud nepochybil, když na základě shodné skutkové a právní argumentace dospěl k závěru o přezkoumatelnosti a zákonnosti rozhodnutí žalované. Příslušnou právní otázku posoudil krajský soud správně, takže nedošlo k naplnění ani důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že námitky stěžovatele nejsou důvodné a v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel neměl ve věci úspěch a procesně úspěšné žalované nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

[29] Nejvyšší správní soud dále přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti, která se skládá z částky 3.100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti ze dne 24. 5. 2019 podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, a z částky 300 Kč za s tím související režijní paušál (§ 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele prokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto součástí jeho nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 714 Kč, tj. 21 % z částky 3.400 Kč. Ustanovenému zástupci stěžovatele tedy náleží odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4.114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu v obvyklé lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát, jak vyplývá z ustanovení § 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. července 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu